

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15.6.2016 v trestní věci **obžalované J. [redacted] [redacted], s.r.o., IČ: [redacted]**, se sídlem Ostrov, ul. [redacted], [redacted], zapsané v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. [redacted],
t a k t o :

Odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 1.3.2016 č.j. 5 T 158/2015 – 290 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným výše označeným rozsudkem Okresní soud v Karlových Varech uznal obžalované J. [redacted] [redacted], s.r.o., a J. [redacted] D. [redacted], nar. [redacted], vinnými z pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Toho se měla obžalovaná J. [redacted] [redacted], s.r.o., a obžalovaný J. [redacted] D. [redacted] jako její jediný jednatel odpovědný za řádné a včasné přiznání a zaplacení daně z přidané hodnoty za tuto společnost dopustit jednáním popsáním pod body a) – e) výroku o vině napadeného rozsudku (toto jednání je popsáno na straně 1 – 7 písemného vyhotovení napadeného rozsudku), jímž oba obžalovaní za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012 až 2. čtvrtletí roku 2013 zkrátali daň z přidané hodnoty o celkovou částku nejméně 676.796,38 Kč ke škodě České republiky zastoupené Finančním úřadem pro Karlovarský kraj, Územní pracoviště Ostrov.

Za tento trestný čin okresní soud uložil obžalované J. [redacted] [redacted], s.r.o., podle § 23 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, trest uveřejnění rozsudku v Karlovarském deníku ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku v následujícím rozsahu: „*Společnost J. [redacted] [redacted], s.r.o., IČ: [redacted], se sídlem Ostrov, [redacted], byla uznána rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 1.3.2016 sp.zn. 5 T 158/2015 vinnou zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, kterým byla zkrácena daň z přidané hodnoty v období od března 2012 do května 2013 ve výši 676.796,- Kč, a to ke škodě České republiky zastoupené Finančním úřadem pro Karlovarský kraj, Územní pracoviště Ostrov.*“

Obžalovanému J. [redacted] D. [redacted] okresní soud uložil podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku dále tomuto obžalovanému uložil povinnost uhradit podle svých sil dlužnou daň. Ve vztahu k tomuto obžalovanému napadený rozsudek nabyl právní moci dne 25.3.2016.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech odvolání v neprospěch obžalované J. [redacted] [redacted], s.r.o. Zaměřil ho výlučně proti výroku o trestu, který byl této obžalované uložen.

Podle odvolatele je uložený trest uveřejnění rozsudku nepřiměřeně mírný z pohledu individuální i generální prevence. Obžalovaná je stíhána za zločin, za který je možno fyzické

osobě uložit trest odnětí svobody od 2 roků do 8 let. Přitěžuje jí skutečnost, že se jej dopouštěla soustavně po delší dobu. Trest uveřejnění rozsudku je přitom podle státního zástupce koncipován zákonem jako trest nejmírnější, který by měl být ukládán jen v případě méně závažných trestných činů. Navíc lze důvodně pochybovat, zda uveřejnění rozsudku bude mít na obžalovanou reálný (sankční) dopad, s ohledem na povahu její činnosti (jež není závislá na veřejném mínění v místě svého podnikání) a s ohledem na povahu trestné činnosti. Reálný dopad na ni budou mít jen finanční náklady spojené s uveřejněním rozsudku na stránkách novin.

Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku uložení tohoto druhu trestu odůvodnil tím, že v dané věci uložení jiného trestu nepřichází v úvahu. Podle odvolatele lze soudu I. stupně přisvědčit v tom, že je vyloučeno uložení obžalované trestů propadnutí majetku, peněžitého trestu, propadnutí věci, zákazu činnosti, zákazu plnění veřejných zakázek, účasti v koncesním řízení nebo ve veřejné soutěži a zákazu přijímání dotací a subvencí. Státní zástupce má ale za to, že jsou splněny zákonné podmínky po uložení trestu zrušení právnické osoby podle § 16 odst. 1 trestního zákoníku (myšleno patrně § 16 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim). Obžalovaná má sídlo v České republice a její povaha uložení jí tohoto druhu trestu nevylučuje. Okresní soud zjevně dovodil, že není splněna podmínka, že činnost obžalované právnické osoby spočívala zcela nebo převážně v páchání trestného činu nebo trestných činů. S tímto závěrem se ale odvolatel neztotožňuje. Je sice skuteností, že vlastní předmět podnikání (výrobní činnost) obžalované je právně nezávadný. Z provedeného dokazování (zprávy správce daně na čísle listu 172 spisu) je ale patrné, že obžalovaná si neplní své daňové povinnosti od svého založení, respektive od zahájení podnikatelské činnosti, a lze tedy konstatovat, že soustavně páchá daňovou trestnou činnost. Lze i dovozovat, že právě nedovádění daně z přidané hodnoty jí umožňuje vytvářet zisk. Zároveň v důsledku páchání daňové trestné činnosti získává významnou a neoprávněnou výhodu oproti konkurenčním subjektům, které si své daňové povinnosti řádně plní. S ohledem na výše uvedené má proto státní zástupce za to, že je ve veřejném zájmu, aby činnost obžalované jako právnické osoby byla ukončena.

Závěrem státní zástupce navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek v části týkající se obžalované ve výroku o uložení jí trestu zrušil a při nezměněném výroku o vině rozhodl tak, že se jí ukládá podle § 16 zákona č. 418/2011 Sb., trest zrušení právnické osoby.

Opatrovník obžalované J. ■■■■■, s.r.o., ve veřejném zasedání navrhl odvolání státního zástupce zamítnout jako nedůvodné.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání státního zástupce přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu, který byl obžalované J. ■■■■■, s.r.o., uložen. V tomto rámci přezkoumal i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, jež nebyly odvoláním vytýkány, mohl přihlídnout jen tehdy, pokud měly vliv na správnost odvoláním napadeného výroku. Odvolací soud neshledal zákonného důvodu k přezkumu odvoláním nedotčeného výroku o vině obžalované J. ■■■■■t, s.r.o.

V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, nebyly zjištěny žádné procesní vady. Orgány činné v přípravném řízení i soud I. stupně postupovaly podle příslušných procesních ustanovení v souladu s trestním řádem a se zákonem č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen zákonem č. 418/2011 Sb.).

Soud I. stupně se v předposledním odstavci na straně 9 odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně vypořádal se všemi otázkami, které se týkaly uložení trestu obžalované J. [REDAKCE], s.r.o. Logicky a přilehavě vysvětlil, proč ze všech v úvahu připadajících trestů, které bylo možno obžalované uložit podle ustanovení § 15 zákona č. 418/2011 Sb., jí uložil právě trest uveřejnění rozsudku. V tomto směru může krajský soud na tuto zde uvedenou argumentaci odkázat, neboť se s ní ztotožňuje.

Při rozhodování o druhu trestu (a jeho výměře) obžalované přitěžovalo, že trestný čin páchala po delší dobu. Naopak v její prospěch bylo nutno hodnotit, že dosud nebyla nikdy soudně trestaná (v aktuálním opisu z evidence Rejstříku trestů právnických osob nemá žádný záznam), se správcem daně posléze spolupracovala a doložila veškeré potřebné účetní doklady, díky čemuž byl správce daně schopen i vypočítat výši způsobené škody, a dále že se přičinila alespoň o částečné odstranění škodlivých následků trestného činu. Z hlediska přiměřenosti trestu (§ 14 odst. 1 věta druhá zákona č. 418/2011 Sb.) bylo nutno přihlédnout k obsahu zprávy Finančního úřadu pro Karlovarský kraj, kterou si odvolací soud vyžádal. Z ní vyplynulo, že na nedoplatku na dani z přidané hodnoty za období uvedené v napadeném rozsudku byly obžalovanou J. [REDAKCE], s.r.o., uhrazeny dne 2.5.2014 dobrovolně částka 48.000,-- Kč, na základě vydaného exekučního příkazu byla dne 6.6.2014 vymožena částka ve výši 7.564,-- Kč, dne 20.6.2014 došlo k další dobrovolné úhradě částky ve výši 60.000,-- Kč a na základě vydaného exekučního příkazu byla dne 2.3.2016 vymožena částka ve výši 13.264,-- Kč a dne 27.5.2016 další částka ve výši 45.300,36 Kč. Byla-li tedy dle napadeného rozsudku jednáním obžalované zkrácena daň z přidané hodnoty v celkové výši 676.796,38 Kč, došlo tak již k jejímu částečnému doplacení v celkové výši 174.128,36 Kč. Přihlédnout bylo nutno také k důsledkům, které může mít uložení trestu obžalované na třetí osoby (§ 14 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb.). Dle zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary, kterou si odvolací soud vyžádal, má obžalovaná J. [REDAKCE], s.r.o., v současné době devět zaměstnanců.

Státní zástupce se ve svém odvolání domáhal uložení obžalované trestu zrušení právnické osoby. Pro uložení tohoto v podstatě nejpřísnějšího možného druhu trestu podle zákona č. 418/2011 Sb., vyžaduje tento zákon ve svém ustanovení § 16 odst. 1 mimo jiné splnění podmínky, že činnost právnické osoby spočívala zcela nebo převážně v páčání trestného činu či trestných činů. Tato zákonná podmínka v případě obžalované J. [REDAKCE], s.r.o., ovšem splněna nebyla. Obžalovaná vykonávala běžnou podnikatelskou činnost, o čemž svědčí mimo jiné i to, že i v rozhodné době měla dle výše uvedené zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary vícero zaměstnanců. Z žádného z důkazů provedených v hlavním líčení nelze dovodit, že by kupříkladu z hlediska času, vynaložených prostředků, počtu zainteresovaných osob a rozsahu jejích aktivit její činnost převážně (z větší části veškeré její činnosti) směřovala k páčání trestného činu či trestných činů, nebo že by dokonce byla přímo založena za účelem páčání trestného činu či trestných činů. Již jen z tohoto důvodu jí proto nebylo možno uložit státním zástupcem požadovaný trest zrušení právnické osoby. Státní zástupce poukazoval na to, že obžalovaná si od zahájení své podnikatelské činnosti neplní své daňové povinnosti a tím soustavně páchá daňovou trestnou činností. K tomu je ale třeba uvést, že ne každé neplnění daňové povinnosti lze považovat za trestný čin.

Z dokazování doplněného odvolacím soudem ve veřejném zasedání, konkrétně z opatřeného rejstříkového spisu Krajského soudu v Plzni sp. zn. C 27791 vyplynulo, že v současné době je jednak vedena exekuce na obchodní podíl původně spoluobžalovaného J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] v obžalované J. [REDAKCE], s.r.o. (na podkladě exekučního příkazu sp. zn. 108 EX 00010/13-027 soudního exekutora JUDr. Zdeňka Zítka), a jednak že byl dán podnět

ke zrušení této obchodní společnosti s likvidací, neboť v určené lhůtě nedoložila rejstříkovému soudu platné živnostenské oprávnění k předmětu podnikání, který byl zapsán v obchodním rejstříku. V současné době není zřejmé, jaký bude výsledek tohoto řízení (není vyloučeno, že dojde ke zrušení obžalované obchodní společnosti a její likvidaci mimo trestní řízení). To ale nic nemění na tom, že nebyly splněny podmínky pro uložení obžalované J. [REDAKCE], s.r.o., trestu zrušení právnické osoby v tomto trestním řízení.

Za této situace se trest uveřejnění rozsudku, který okresní soud podle § 23 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., uložil obžalované, včetně způsobu určení druhu sdělovacího prostředku, ve kterém má být rozsudek uveřejněn, rozsahu jeho uveřejnění a lhůty určené k uveřejnění, jeví soudu II. stupně jako přiměřený. Krajský soud tedy v tomto směru neměl důvod k jakémukoliv zásahu do napadeného rozsudku.

Z těchto důvodů bylo odvolání státního zástupce podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 15.6.2016

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Miroslav Mlčák, v.r.

Za správnost vyhotovení: Pavlína Hálová